

пъкъ мене ме боли, че оня от-
такъкъ ме подпре и иска да
ме разсипе.

— Ехъ, всѣки човѣкъ трѣб-
ва да има по нѣщо, — въз-
дхна Павелъ съ болка. Служ-
бата ме научи на много нѣща.
Азъ и сега нѣмаше да постра-
дамъ, ама до като се разбере...
Другъ пътъ вземахъ мѣрки.
Пъкъ сега, кой можеше да до-
пустне, че тѣй ненадейно ще
паднатъ. А то можеше да се
нареди. И като потърка чело
додаде: тѣй е, бай Петко, всѣко
нѣщо си има колая.

— И азъ тѣй мисля. . . трѣб-
ва да му намѣря колая. Инакъ
ще трѣбва хана да затвоя.

Вратата отъ къмъ двора на
хана се откrexнаха и се по-
каза женска глава, бѣлолика,
закржглена, забрадена начело
съ бѣлъ тюлпанъ.